

Jeden svět nestačí

Alexandra Hamplová

● ■ pointa

Jeden svět nestačí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Alexandra Hamplová

Jeden svět nestačí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jeden svět mstačí

Jeden svět nestačí

Alexandra Hamplová

● ■ pointa

Copyright © Alexandra Hamplová

ISBN tištěné verze 978-80-7691-863-4

ISBN e-knihy 978-80-267-5158-8 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5159-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5151-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

prolog

V blízké budoucnosti

„Pane, protestující přelezli plot. Mám zahájit akci?“

„Ne, Same, ještě počkej. Dál se nedostanou.“

„Pane, na kamerových záběrech je vidět útok šelem. Dostávají se skrz dráty!“

„Vždyť jsme před měsícem instalovali nové lasery!“

„Alarmy jsou upravené, aby se nespouštěly s každým pohybem. Vzpomínáte, jak se musela evakuovat celá budova, když na plot usedl ptáček?“

„Same, najal jsem tě, abys dělal práci za mě. Rozhodně teď nebudu vzpomínat na nějakého ptáka. Musím zadržet tyhle lidi,“ ukázal na skupinu snažící se dostat do budovy, „abych ty svoje udržel v bezpečí.“

„Ano, pane. Vydržte, máme další hlášení...“

„Proboha, vnitřní alarm! Same, ZAPNI TO!“

„Pane, je tam moc lidí, naše systémy na to nejsou dimenzované... Měli jsme to udělat dřív!“

„Prostě to zapni!“ *Jsem prezident našeho hnutí, nemůžu dopustit převzetí hlavní budovy. Můj lid mi věří! Máme nejlepší obranné mechanismy, tak proč jsou už u hlavního vchodu?!*

„Pane, pokud je chcete zastavit, musíme použít plyn...“

„Ještě ne. Mají nějaké zbraně?“

„Ne, pane, drží se za ruce.“

„Už jsou u nich roboti?“

„Ano, už je přemlouvají. Někteří ale mají výdrž, je mezi nimi i ten buddhista! Jak si říká... Stoletý? Neslyšel jste o něm? Díky meditaci má neskutečně silnou mysl. Teď přiměl jednoho robota, aby se otočil!“

„My máme výhodu, na naší straně je čas – lidé se unaví, ale přístroje ne. Robotů máme dostatek na to, aby zvládli přesvědčit většinu protestujících, že stojí na špatné straně.“

„Podívejte, další se otáčí...“

„Tohle se nesmí pokazit. Informujte mě dál.“

O týden později

„Mami! Mami, dívej! Tentokrát se protestující dostali až do budovy!“

„Panebože, je mezi nimi táta? Je v pořádku?“

„Klid, mami. Oni je nevráždí, jenom přemlouvají. Něco jsem o tom četla. Ale prý jsou všichni, co se vrátí z protestů, jako vygumovaní. Nic si nepamatují. Jako vůbec nic. Nějaký dron náhodou natočil tyhle záběry. Asi našli díru v obranném poli!“

„Hlavně aby všechno dobře dopadlo. Vždyť my se raději podřídíme, než aby někdo zemřel...“

„Mami, teď nemůžeme couvnout! Protestující vnikli do hlavní budovy. Víš, co to znamená? To je revoluce!“

„Ne, zlatíčko, to bude válka.“

„Jsi tak bojácná! Neboj, všechno bude dobrý. Vlastně, nechceš jít taky protestovat? Další demonstrace se plánuje na středu, myslím. Vždyť jsi byla politička – umíš mluvit k lidem! Každý takový protest nás posouvá blíž k cíli. Mami, Země potřebuje nový vzduch!“

„Nejdřív počkáme, jak to dopadne dnes. Možná vážně použijí plyn – těch lidí je snad přes milion, nemůžou mít tolik robotů...“

„Můžou. Ale my je porazíme.“

Tentýž týden, čtvrtek

„Čtete aktuální zprávy – kolik lidí zemřelo v průběhu protestů? Jak se firma I&R brání? Kolik plynu použila? *iNM* – vždy to víme první. Kupte si předplatné jen za...“

„Já jsem tam včera byl? Na těch protestech?“

„Ano, tati, byl. Dokonce jsi byl v čele! Ale také hned na ráno... roboti tě rychle dostali a přeprogramovali ti myšlení. Připojil ses k druhé straně.“

„Jak jsem mohl někdy být tak hloupý, že jsem se stal dobrovolně součástí společnosti ‚nového životního stylu‘? Nechápu to. A nechápu vás. Nikdy vás nepochopím. Jen běžte, běžte do ulic, když to tak chcete!“

„Tati, ti roboti ti vymyli mozek! A to jsi měl štěstí, teď už zabíjejí – o život přišlo už skoro pět set lidí!“

„No, vidíš. Kdybys podporovala druhou stranu, za pár let vědci určitě vynalezou lék na smrt. Kdybys přešla na druhou stranu... Stačí vyplnit formulář a budeš mít práva technologů.“

„To se nikdy nestane. Nikdy.“

* * *

Lidé umírali. Válka postihla celou Zemi. Nebylo nic. Jen jeden nápad...

„Slyšel jsi o tom? Dají nám jídlo a práci!“

„Kde? Kdy?“

„Prý se I&R vzchopila a přišla s řešením. Bojí se, že se ekologové a technologové nikdy nedohodnou. Že tu vždycky bude někdo, kdo bude protestovat. Tak vymysleli, že se postaví zeď. Velká zeď přes celý rovník. Ekologové budou mít jed-

nu stranu a technologové druhou. Deset let bude práce pro všechny a stroje nám pomůžou. A dostaneme jídlo. Jdeš taky?“
„Jdu, že váháš!“

Velká zeď rozdělila Zemi na dvě poloviny. Lidé začínali znovu žít, Země začala opět dýchat. Dvě zneprátelené strany si podaly ruce, popřály si štěstí a dívaly se, jak se mezi nimi zavírají a zapečetují obrovské ocelové dveře, které se už nikdy neměly otevřít.

cast první

TAKLE

SE TV ŽÍJE

„Sofie, podej mi tu lahvičku tamhle z poličky. Hned!“

„Mami, ta vodička jim nepomůže.“

„Neříkej mi, co jim pomůže a co ne. Byla jsem zdravotní sestra už dávno před válkou.“

„Vždyť se téměř usmažili zaživa! Máš tady polomrtvé chudáky, kteří si až pozdě uvědomili, že se rozhodli špatně. Teď už jim není pomoci! Táhletomu právě odpadl velký kus spáleného masa! Na to nepomůže voda v lahvičce. Oni potřebují léky, mami!“

„Ticho. Buď mi pomůžeš a někoho zachráníme, nebo jdi pryč a nech mě pracovat. Tady jsem já ta jediná, kdo jim může pomoci, a ty to víš. Takže mi podej tu lahvičku a doběhni pro listy. Jen mi přiděláváš práci, Sofie.“

Jakmile jsem jednou dostala rozum, dlouho jsem se pak vzpamatovávala z rozhodnutí, které moje máma udělala. Vybrala si ekologickou stranu. To udělala. Měla milujícího manžela a syna, ale to jí nestačilo ke spokojenosti. David, její bývalý manžel, byl maximální technolog. Byl jeden z prvních, kdo se podepsal na listinu. Stále něco vynalézal, zůstával dlouho v práci, a když přišel domů, zavíral se v pokoji, aby mohl pracovat dál. Jeho vynálezy měly úspěch. Pravidelně je však „testoval“ na mámě, jestli jsou uživatelsky srozumitelné. Většinou jí ani nedával návod a čekal, jak se s novým předmětem popere. Dostala strach, když začal tyto pokusy provádět i na Albertovi.

Albert byl mimořádně nadané dítě. V pěti letech sestavil strojek hrající jeho oblíbené písničky. Kdykoliv si na něj máma vzpomene, vidím, jak se snaží potlačit slzy. Věděla sice, že pokud si bude muset Albert vybrat, zůstane pravděpodobně

s tátou – k tomu vzhlížel, toho měl rád. Ale nikdy nečekala, že by se to doopravdy stalo. Přišla válka a po válce čas rozhodování.

Zradit Zemi a zůstat se svou rodinou?

Zed' byla dokončená, musela si vybrat. S Davidem se čím dál tím víc hádali, přestávali si rozumět. Vzpomíná na něj? Možná každý den, možná každé ráno, když se probudí do zvuků šumějícího potůčku kousek od našeho domku.

Před válkou byla máma zdravotní sestrou ve velké nemocnici. Její dovednosti nejspíš přetrvaly, ale nemá vybavení, léky, personál, aby mohla zraněným opravdu pomoci. Přinášejí je čím dál častěji do jejího polního stanu, kterému říká nemocnice. Popálené, ty, kteří se pokusili dostat na druhou stranu. Mezi lidmi se rozšířil názor, že jestli je možné někde Zed' překonat, tak tady, proto sem mnoho zoufalých putuje. Jenomže nemají štěstí a brzy je najdou bez života nedaleko Zdi. Ty „pouze“ zraněné dopraví sem, do Gizeliny nemocnice. Ona je tady asi jediná, kdo si opravdu pamatuje, jak se dřív léčilo a kolik pomůcek zoufale chybí. Od malička mi vypráví, jaké lékařské vymoženosti byly v době před válkou k dispozici. Co všechno se již na lidském těle dalo operovat. Ale tady, na straně, kde vládne příroda, nemá Gizela šanci dělat zázraky.

„Zázraky dělá příroda,“ říká vždycky. Když se jí však slova derou z úst, cítím, že je to spíš uklidňující a lživá průpovědka. Sama si ji přeříkává jako pohádku na dobrou noc.

Všichni zapomněli. Nebo se tak jen tváří? I oni přece žili před válkou, ale teď jako by nevěděli, jak postavit dům, jak uvařit. Natož jak léčit. Jak to, že si jen moje máma pamatuje?

„Řekneš mi někdy zase něco o minulém světě?“

„Běž domů, Sofie.“

Často přemýšlím nad těmi, kteří se rozhodli překonat Zed'. Proč? Ví něco, co já ne? Co je trápí? A jak asi žijí ti druzí? Mám jim co závidět?

Povzdechla jsem si. Jako by se Zeď snad každým dnem přibližovala a lákala mě k sobě. Táta říká, že je neznámý svět nebezpečný. Máma neříká nic. A co říkám já?

„Tati, kdy doskládáš to dřevo? Potřebovala bych si popovídat.“

„A nechtěla bys mi raději pomoci, mladá dámo?“

Naše stodola stojí kousek za domkem. Je celá ze dřeva a je to místo, kde je táta nejspokojenější. Vůně dřeva mu prý připomíná domov, kde bydlel před válkou. Nikdy nebyl průbojný ekolog, ale po rozdělení se chtěl vydat na jih, kde se vyznal. To netušil, jak to tady bude za pár let vypadat. Nový plán výstavby! Tedy spíš zákaz výstavby, zákaz nových plánů a vůbec zákaz čehokoliv, co by mohlo připomínat minulý režim. Cílem bylo bourat to, kam válka nedosáhla, a stavět jen to nejnutnější ke skromnému životu svázanému s přírodou.

„Jak ses dnes s mamkou měla?“ zeptal se odněkud zdálky, asi něco hledal ve stodole.

„No, mohlo to být lepší,“ povzdechla jsem si.

„Tak se tím netrap. Podívej se – příroda začíná kvést. Všude tolik krásy,“ přistoupil ke mně zezadu a jemně mě pohládl.

„Já vidím tamhle vpravo umírat lidi,“ otočila jsem se na něj a snažila se mu vysvětlit to, co on nevidí.

„Tak se dívej jenom vlevo.“

Typický táta.

Tu noc jsem nemohla spát. Dívala jsem se do stropu našeho domku a ovčí vlna mě hřála pod zády. Rozhodla jsem se, že se půjdu projít. Táta už dávno spal, aby byl zítra čerstvý na trh do vedlejšího společenství.

Naše společenství sice nemá právo pořádat trhy, ale vlastní mimořádně významný stroj – Velké hodiny. Každé ráno se u nich scházejí děti ze všech pěti společenství, aby se setkaly

s Karen, naší společnou učitelkou. Jednou bych chtěla být jako ona. Na rozdíl od všech ještě nerezignovala a neustále se v našem světě snaží něco měnit, zlepšovat, vysvětlovat. Říká, že Velké hodiny pro nás znamenají vítězství rozumu nad citem. Ale nikdy jsem nepochopila, jaký ten cit jsme vlastně překonali. Asi lásku k minulosti, které teď ručičky odtikávají konec.

Procházela jsem se zamyšleně okolo Hodin a pomalu se vracela k vratům. Uslyšela jsem tiché vzlyky. Máma seděla na zemi u stromu vedle stodoly a objímala si kolena. Občas ji takhle slýchávám – a ona asi slýchává mě. Ale je naší tichou dohodou nic nekomentovat.

Probudila mě vůně čerstvé letní trávy, která se linula skrz otevřené okno. Venku bylo krásně. Přestože je náš domek pokrově vybaven lněnými závěsy, i tak se slunečním paprskům podařilo prodrat až ke mně a zahřát mi studené a ještě rozespálé tváře. Prý kdysi kolovaly zvěsti, že Slunce vyhasne. To tak! Moc dlouho jsem ale neotálela a vyrazila jsem za svou kamarádkou. Napadlo mě, že u ní bývám možná až příliš často. Z rozlehlé louky jsem zatočila do lesa, který nás zásoboval dřevem a taky nádherně voněl. Kolem mě poskakovaly veverky a prozpěvovali ptáčci. Běhám rychle, a tak jsem zanedlouho uviděla známou střechu kamenného domu. Byla to výrazná stavba. Dominovala Hlavní návsi a dělala z ní jedno z nejkrásnějších míst ve společenství. Vždy jsem Julii dům záviděla.

„Ahoj Sofie! Pojď dál, Julie na tebe netrpělivě čeká,“ usmála se na mě kamarádkina sestra a otevřela dveře, abych mohla projít.

Ze všech mých spolužáků mi byla právě Julie nejbližší. Cítila jsem se s ní uvolněná, veselá. I tentokrát byla návštěva moc příjemná, dokonce jsem dostala na ochutnání čerstvé jahody. Čekala na mě, dlouhé a vlnité havraní vlasy jí zakrývaly tvář. Ať s vlasy házel, jak chtěla, vždycky se jí vrátily zpátky do obličeje. Povídal jsme si o tom, jak se nám daří, co se změnilo – a zjistily jsme, tak jako vždycky, že vůbec nic. Snily jsme a přemítaly.

„Jaké je to asi u technologů... Taky bys ke mně chodila na jahody, Sofie, kdybych byla technolog? A mají oni vůbec jahody?“

Brzy mě ale Juliina sestra už vyháněla, ať se jdu najíst k sobě domů a nepřekážím u nich. Její chování mi nevadilo, protože jsme pak s Julií měly co komentovat. Ale nechtělo se mi. Julie byla volnomyšlenkárka, se kterou jsem se vždycky cítila jako v jiném světě.

Došla jsem na Hlavní náves a rozhlédla se. Bez trhu působila opuštěně. Stále se mi nechtělo domů. A najednou jsem pohledem zavadila o uličku vedle Juliina kamenného domu, které jsem se od dětství bála. Na moment jsem si představila sama sebe jako Karen. Odvážnou. Dotkla jsem se vlhké zdi a šlápla do louže. Čím hlouběji jsem postupovala, tím víc jsem se bála a stále jsem se otáčela ke vzdalujícímu se vchodu, kudy prostupovalo světlo. Najednou ulička prudce zahnula a vypustila mě u malého jezírka. Z dálky sem doléhaly podivné zvuky, skoro jako zpěv, možná nějaký rituál. Obešla jsem jezírko s různobarevnými rybami a překročila kládu prorostlou houbami. Postupovala jsem dál a objevila jsem vykácený palouk. Ale byl prázdný, nikoho jsem tam nezahlédla. Koho jsem to tedy slyšela? Ještě chvíli jsem obcházela tajemné zákoutí, ale potom jsem to vzdala. Jen se mi něco zdálo. Už už jsem byla na odchodu, když jsem nohou zavadila o nějaký přístroj. Co to? Chtěla jsem ho zvednout a prohlédnout si ho, ale vtom se vedle mě objevila žena. Jako by se zhmotnila ze vzduchu. Byla nádherná – dokonalá postava, nezvykle upravené vlasy, sebejistá tvář a pár „vrásek moudrosti“, které naznačovaly, že už bude mít svůj důstojný věk.

„Nebojte se. Všechno zařídím,“ řekla neznámá žena a blížila se ke mně.

Úplně mi vyrazila dech, nevěděla jsem, jak odpovědět. Co zařídí? Byla jsem zmatená.

Z přístroje se ozvalo: „Já vím, že ano.“

Žena se pro přístroj rychle sehnula. Na nic jsem nečekala.

Utíkej, utíkej, utíkej! Zanedlouho už jsem proklouzla uličkou zpět na náves a teprve tam zpomalila, jakože nic. Když jsem minula poslední domy, zase jsem se rozběhla. Najednou jsem tak moc chtěla být doma.

Vtrhla jsem do dveří a rozhlédla jsem se po místnosti – nikde nikdo. Gizela byla asi stále v nemocnici a táta s dalšími řezbáři. Cítila jsem se hrozně opuštěná. Bála jsem se toho, co jsem viděla. Kdo byla ta žena? Pokusila jsem se uklidnit tátoými starými hračkami. Přešla jsem od dveří do pravé části našeho domku a ohnula se pod stůl. Nahmatala jsem malou dřevěnou skříňku, ve které se skrývaly předměty z doby před rozdělením. Táta vlastní fantastické romány a přehrávač hudby. Je to taková malá krabička, která má po stisknutí postranního tlačítka začít zpívat. Když jsem byla malá, pořád jsem si s tou věcí hrála a žužlala ji, nakonec mi ale spadla, takže už nefunguje. Nepamatuju si, jaké písničky hrála, přesto mě už jen ta představa neživého zpěvu pořád tak fascinuje, že se na přehrávač dokážu dodnes soustředěně dívat a čekat, jestli se něco nestane. Gizela se často zlobí, proč to tady táta nechává, že to na mě má špatný vliv.

Když mě hračky omrzely, vykoukla jsem z okna na záhonek a krávy v ohradě. Chováme je hlavně na mléko. Když nějakou porazíme, zpracujeme ji celou, včetně kůže. Poté se vydáme za osadu do otevřené krajiny a během několika hodin odchytíme další. Nejsou tam žádná stáda, ale tu jednu vždycky najdeme. Je to takový koloběh. Je to až podezřele snadné.

„Sofie...“ Někdo mi poklepal na rameno a vytrhl mě z přemýšlení. Vykřikla jsem.

Otočila jsem se v okně a poznala tátu. Vrhla jsem se mu do náruče.

„Všechno v pořádku, princezno?“ ucítila jsem jeho hřejivý stisk a přikývla jsem.

O dnešní události jsem se nezmínila. Jsem přeci stejně odvázná jako Karen.

„Sofie, jsi připravená? Trh za chvíli začíná!“ zavolal na mě táta, zatímco jsem se převlékala.

„Dej mi zboží a vyrážím! Nemůžu se dočkat,“ odpověděla jsem radostně a vyšla z pokoje.

Můj první samostatný trh. Splněný sen. Poslední letní den strávím na Hlavní návsí ve Východním společenství. Táta mi na vozík přichystal několik kůží, vlnu, vyřezané hračky. Věří mi, spoléhá na mě. A já ho nezklamou.

Dala jsem se do pohybu. Cestou na trh jsem přemýšlela. Musím se tam znovu vrátit, na to místo v lesíku, jen ne teď. Jak to, že mě ta podivná překrásná bytost stále pronásleduje v myšlenkách? Bylo horko a točila se mi hlava. Avšak jen co jsem dorazila, všechna nervozita byla pryč.

Na návsí začalo přibývat lidí. Obchodníci přijížděli z okolních společenství s vozíky plnými masa, mléka a řemeslných výrobků. Zapojila jsem se do příprav a už jsem na nic jiného nemyslela. Mechanicky jsem skládala kusy dřeva dohromady, aby vznikl prostor pro vystavené zboží. Dřevěné prodejní pulty byly rozeseté po celém obvodu návsí. Uprostřed se chystalo masivní ohniště pro všechny, kteří by se chtěli později ohřát.

„Přistupte blíž a ochutnejte naše speciality – plněné kuře, káva s cukrem a mnohem víc!“ První odvážlivec začal provolávat do vzduchu svoji nabídku.

„Pojďte do Jolanina stánku – trocha exotiky do vaší domácnosti! Je libo bambusový kobereček do koupelny na studené nožky? Není problém! Za pár kousků vašeho...“

Obchodníci vyplňovali volný prostor svými nabídkami. Teď byla řada i na mně.

„Dámy a pánové, jen ve stánku U Sofie můžete dostat tak nádherná vyřezávaná zvířátka a postavy, jaké nikde jinde ne najdete! Dobrý den, vidím, že se vám zalíbil tento perfektní

kousek. Co můžete nabídnout na výměnu? Koberec z vlny? Zajímavé...”

Po celodenním vyměňování a smlouvání se trh chýlil ke konci. Byla jsem tak nadšená, že jsem si ani neuvědomila přítomnost zapadajícího slunce. Lidé balili své stánky, povídali si, opékalo se maso. A všichni volali „Sofie, přidej se k nám!“, jako kdybychom snad ještě před chvílí nebyli největšími obchodními soky. Jako by to celé byla jen hra. Ale já jsem odmítla. Prostě jsem se tam musela vrátit.

Na kraji návsí jsem vběhla do uličky vedoucí k jezírku. Vozík s novým zbožím jsem táhla s sebou, takže mi ulička najednou připadala úzká. Odhrnula jsem listí a přišla blíž. Nikdo tu nebyl. Ale! Zanechala stopu. Na vypálené zemi ležel zářící váleček s poměrně ostrou špičkou. Vypadal jako... tužka? Ale určitě nebyl dřevěný, byl hladký skoro jako sklo nebo kov, jen lehčí a nestudil. Uložila jsem si tu záhadu do kapsy a vrátila se na náves.

Společnost kolem ohniště se začínala bavit hlučněji. Už mi to bylo poněkud nepříjemné, tak jsem se jen rozloučila a pomalu se vracela domů. Večer po trhu máme vždy rodinnou hostinu, smějeme se, objímáme, děkujeme. Loudavě jsem přivezla vozík před náš malý příbytek.

„No to je dost, že jsi tady. Bylo hodně lidí?“ slyšela jsem Gizelin hlas už z dálky.

Cítila jsem teplo plápolajícího ohně – rodiče už na mě čekali před domkem. Sedla jsem si vedle táty.

„Dneska ses tedy vyznamenala!“ poplácal mě po zádech. Máma se na mě povzbudivě usmála.

„Drahá Země,“ spustila Gizela, „děkujeme ti za každodenní pohoštění, které nám nabízíš. Děkujeme za všechna potěšení a za život, jaký máme. Opatruješ nás, a i když jsi někdy proti nám, věříme, že každá bouře jednou ustane. Děkujeme ti za domov. Děkujeme ti, že jsi. Milujeme tě, naše Země.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Jeden svět nestačí.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.